

BOEM, BOEM, BOEM...

Nee, ik ben niet in Oekraïne geweest maar zat samen met nog 4 miljard mensen voor tv te kijken, te eten en te kijken naar de uitvaart van 'Queen Elisabeth'.

Niet onze koningin, maar toch, de moederfiguur van Engeland en alles er rond.

Merkwaardig!

Wa was da?

Nog nooit gezien. Ongelooflijk en wellicht nooit meer te zien! Het zit nu al weken in mijn hoofd en regelmatig steekt het de kop op: "Boem, boem, boem." Het ritme van de 'slow mars' van duizenden voetstappen tegelijk, de begeleidende trommels, alles drong binnen in de huiskamers want alles daarrond was stil, heel stil.

Ook met vele, heel vele duizenden langs de kant van de weg. De commentatoren spaarden de woorden organisatie, eerbied en respect niet

want dit was het tot het kwadraat. Onze beruchte prins zei dat dit 'poppenkast' was met poppen die er niet thuis hoorden en daar alleen waren om gezien te worden. Ik vroeg me af waar hij dan was want dat is toch één van zijn hobby's, opvallen?

Groot-Brittannië, Engeland of Verenigd Koninkrijk - hoe je het ook noemt - is wel de bakermat van de 'beleefdheidsnormen' ofte de 'stijve manieren' zoals men soms zegt. Kijk naar de lange ordentelijke rijen die er nu ook waren voor de begroeting, aan de bushaltes brullende voetbalsupporters maar niemand gaat over de lage afsluiting...

Het woord '*gentleman*' is daar uitgevonden. Vanwaar dat allemaal komt weet ik niet maar dat het er nog steeds is, hebben ze nogmaals bewezen! Dat betekent natuurlijk niet dat alle Engelsen engelkes zijn, zeker niet want er zijn ook veel duivelkes bij. Wij vinkeniers zitten daar zo een beetje tussen, lichtjes overheellend naar Engeland. We steken nogal eens graag voor in de rij aan de inschrijvingstafel, kunnen moeilijk stil zijn als er stilte en aandacht wordt gevraagd, drummen graag aan de deur van trein of bu ... Allee, ik ben over mezelf bezig, hoho. Geen probleem, want zo is het altijd geweest en zal het altijd blijven.

1955: een dorp in West-Vlaanderen met café 'Victorie', vinkenmaatschappij 'De zingende West-Flutten', niets speciaal voor die tijd. In een mooi herenhuis woont Simonie samen met Edward Clarck en hun twee kinderen, negen en zeven jaar. Edward is een Engelsman die hier bij de bevrijding was en toen zijn eerste schot heeft gelost, hoho.

Hij is hier nooit meer weg gegaan want het was raak!! Hij was van nobele afkomst en dat viel op, hoezeer hij ook probeerde van het boerke uit te hangen. Het gentleman zijn zat in zijn DNA en hij was één en al beleefdheid, georganiseerd en eerlijk.

Sommigen in de maatschappij lachten er mee, andere vonden dit top, maar mochten dit niet laten blijken. Iedere zondagvoormiddag kwam hij zijn whisky drinken in het lokaal, speciaal voor hem besteld, en zag hij de vinkeniers aan het werk voor en na de zetting. Echt een bendeke ongeregeld.

Voorzitter Dolf was een 'bon-vivant' die het voorbeeld gaf van hoe het niet moest: maakte veel lawaai, terroriseerde het achterwerk van de lokaalhoudster, stak voor, gaf nummers op aanvraag en de zettingen en prijsuitdelingen waren ongecontroleerde projectielen. Er gebeurde altijd iets wat het zonlicht niet mocht zien. Iedereen dacht hetzelfde maar niemand durfde het luidop zeggen want Dolf had macht.

Edward kon dit niet langer aanzien, schafte zich een paar vinken aan en werd lid van het 'feestcomitéetje de zingende W-F'. Hij sprak al redelijk goed Vlaams en kende in geen tijd de reglementen van buiten. Iedereen was benieuwd hoe lang een Engelse gentleman het zou uithouden bij 'de bende van Dolf'.

De eerste zetting was een feit. De inschrijvers zaten met een nieuwe pennenzak en stylo gereed en de rij vormde zich. Allee rij, beter drummende bende. Edward kwam binnen, zei: "*Good morning*" aan de baas en bazin, ging achter de drummende bende staan. En ze hadden het gezien want plots begonnen ze te ritsen, een paar toch.

Toen het zijn toer was zag hij daar al een paar bestuursleden die afgepeigerd waren en zei: "*Good morning, kan you me inschraven alstublieft?*" Ja man, was dat schrikken en met bevende hand werd alles in alle rust afgehandeld. Hij bedankte de werkers en vroeg beleefd aan de toog een '*little whisky please*'.

Simonie voelde geen hand! Dolf zag dit alles van op zijn privé-hoek aan de toog en was in zijn gat gebeten. Wat het ook mag betekenen. Op het parcours was de ambiance van mindere aard want iedereen had Edward in de gaten en hij ongemerkt hen!

Hij zette zijn stoelke - nog eentje van het leger - op de juiste afstand en ging met zijn vogel staan waar het reglement voorschreef. Hij stond daar alleen want alles mocht en alles kon volgens het Dolf- reglement. Op het sein zette hij zijn vogel neer en wenste de tekenaar een mooi getal met zijn eigen vogel. Deze kreeg rode kaken want dit was nog nooit gebeurd. Edward tekende zoals het moest, zat stil, liet zich niet afleiden en knikte af en toe eens naar zijn tekenaar dat het goed was. Op de andere veertig plaatsen was het terug naar af: gebabbel, gezeur, weglopen...

Na het afvlaggen legde Edward zijn regel mooi voor de kooi, nam zijn eigen kooi, bedankte de tekenaar en wenste de eigenaar proficiat van de door hem getekende vogel. Die twee stonden perplex en de rest ook.

Edward stapte weg, BOEM, BOEM, BOEM... In het lokaal waar Dolf normaal de maat sloeg was het toch anders dan normaal want *'Edward de eerste'* vroeg hier en daar naar het liedjesaantal van hun vogel en zei: *"Very good."* Nog nooit gebeurd.

Dolf raakte in paniek en trok keer na keer aan de bel. Met zijn gewonnen bloem stapte onze eerste Engelse vinkenier naar huis na iedereen een goede dag gewenst te hebben... boem, boem, lap 't is daar weer! De echtgenotes van de liefhebbers zagen dat er wat gebeurd was, vroegen om uitleg en deze was eenvoudig: ze hadden een les gehad in goed gedrag, respect en beleefdheid! De dames zegden allemaal hetzelfde: “ ‘t Wierd tijd, 'k druume al lange van ne vent gelijk den Engelsman!’” Holla, dat hadden ze gehoord!

De tweede zetting: de bestuursleden zitten mooi op een rij voor de inschrijving. Dolf zit op zijn privé-hoek met tien ingeschonken druppels voor zijn volgelingen? Edward komt als eerste binnen, groet iedereen en geeft de bazin een complementje. Ze bloost!

Na de administratie gaat hij vlak achter de inschrijvers zitten en houdt de deur in de gaten. De eens zo luidruchtige 'West-Flutten' komen binnen, zien Edward zitten en veranderen het geweer van schouder.

Ze zeggen: "Goeden dag", gaan in de rij staan, zeggen dank aan de inschrijvers en gaan aan een tafelke zitten. Waw! Dolf voelt zich niet goed en drink vijf borrels na elkaar uit. Alles verloopt rustig en ordentelijk, zelfs in de reeke is het reglement baas en niet Dolf! Na het afvlaggen vliegen de complimentjes in het rond, niet normaal! Edward vergeet zijn stoelke van de verwondering en Frans de vlagger neemt het mee naar het lokaal en ziet er onderweg een koperen plaatje op staan met de tekst 'Colonel Edward Clarck'.

Na wat denkwerk begrijpt hij nu hoe Edward de losgeslagen bende in geen tijd terug op de rails heeft gekregen: militaire kennis, respect, eerbied en het goede voorbeeld geven, ongeacht de tegenstand. De dames aan zijn kant krijgen was een cadeau. Het verhaal deed de ronde in het vinkenwereldje. Navolging was het resultaat en zo is het tot op heden, uitzonderingen niet ten na gesproken. Zeg ik het goed? Want zeg eens eerlijk, wie krijgt al eens niet graag een complimentje, is blij als de deur voor hem wordt geopend of voor mag gaan? Iedereen, denk ik. Het zijn kleinigheden maar met een grote impact. Dat was ook mijn mening toen ik de duizenden Britten zag staan. Stil, met het hoofd lichtjes naar beneden als teken van eerbied voor hun koningin die zo veel als ze kon het goede voorbeeld gaf. Miljoenen hebben het overgenomen een paar niet en ge weet wel wie, hoho.

Lap, 't is daar alweer, boem boem... Ge moet echt eens een 'slow mars' doen, handen langs het lichaam 52 à 70 stapjes per minuut. Zalig en ge wordt er niet moe van... want na 200 meter pakken ze u al op en voeren u naar 't spoed van de psychiatrie. Ja man!

Lucien van Gent